

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 maja 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. o zapłatę 14 089,27 zł, w punkcie 1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10 812,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lipca 2017 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 679 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w punkcie 4. zasądził od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 39,31 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych; w punkcie 5. zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 129,69 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

(wyrok k. 157, uzasadnienie k. 158-161)

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. , zaskarżając go w części, to jest w punkcie 1 – w zakresie kwoty 4 341,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, czyli ponad kwotę 6 470,50; w punkcie 3 wyroku – w całości; w punkcie 5 wyroku – w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego, to jest art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. oraz art. 354 § 2 k.c., art. 826 § 1 k.c. i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że uzasadnione jest odszkodowanie ustalone w oparciu o wariant naprawy nieprzewidujący zastosowanie rabatów gwarantowanych przez pozwaną, podczas gdy uwzględnienie przedmiotowych upustów nie skutkuje obniżeniem jakości naprawy, a jedynie jej kosztu, a tym samym nie wpływa negatywnie na możliwość przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, natomiast czyni zadość zasadzie minimalizacji szkody oraz lojalności stron w wykonaniu zobowiązania.

Podnosząc powyższe zarzuty, pozwany wniosł o:

- 1) zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa;
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym o kosztach zastępstwa procesowego w zakresie postępowania w pierwszej instancji stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy;
- 3) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(apelacja k. 169-171)

W odpowiedzi na apelację pozwanego, powódka wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie rzecz kosztów postępowania w drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 184-184v.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji jako prawidłowe i niekwestionowane przez stronę pozwaną Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i czyni podstawą także i swojego rozstrzygnięcia.

Bezzasadne są zarzuty naruszenia prawa materialnego zawarte w apelacji, które w istocie sprowadzają się do prawnego zagadnienia sposobu ujęcia szkody w wyniku wypadku komunikacyjnego i znaczenia dla jej określenia uwzględnienia przewidzianych przez pozwanego rabatów na części zamienne i materiały lakiernicze.

Zostało już przesądzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (i jest to pogląd ugruntowany), że datą powstania roszczenia o świadczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej i odpowiadającego mu obowiązku ubezpieczyciela naprawienia szkody jest chwila wyrządzenia szkody, to jest chwila nastąpienia wypadku komunikacyjnego w razie pojawienia się przesłanek przewidzianych w art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest więc uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić, odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (tak Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007 nr 10, poz. 144).

Sąd Najwyższy w przedstawionym wyżej stanowisku jest konsekwentny, gdyż w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, w sprawie o sygn. akt II CNP 43/17 (niepubl.) wskazał, że dla ustalenia szkody w razie uszkodzenia pojazdu nieistotny jest koszt jego rzeczywistej naprawy, zaś poszkodowany może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji dopóty, dopóki przywrócenie stanu poprzedniego jest możliwe i nie pociąga za sobą nadmiernych trudności lub kosztów.

W świetle powyższego stanowiska wysokość odszkodowania ustala się na datę powstania szkody według hipotetycznych kosztów naprawy uwzględniających ceny części zamiennych oraz roboczogodzin występujących wówczas na lokalnym rynku.

Z tego też powodu Sąd Okręgowy uznał za nieuprawnione wyrażone w zarzutach apelacji żądanie pozwanej obniżenia kosztów naprawy o wskazane rabaty, bowiem za taką oceną przemawiają względy metodologiczne - wybór sposobu naprawienia szkody jest prawem powoda, który domaga się świadczenia pieniężnego, pozwalającego na sfinansowanie kosztów naprawy według zasady pełnej kompensacji szkody. Istotą stosowania tej zasady jest porównanie stanów majątku (rzeczywistego i tego, który istniałby w razie niezajścia zdarzenia szkodzącego), perspektywa natomiast oceny szkody powinna być szersza niż przyjęta w rozważaniach przez apelującego, sprowadzających się do zakazu dokonywania wyboru odmiennego od proponowanego przez ubezpieczyciela.

Współdziałanie poszkodowanego, którego dotyczy art. 354 § 2 k.c., nie może oznaczać rezygnacji z ustawowo gwarantowanego obowiązku naprawienia szkody i dlatego też nie można podzielić stanowiska strony apelującej, że współdziałanie ma sprowadzać się do naprawienia szkody w sposób nieodpowiadający przywróceniu pojazdu do stanu sprzed szkody. Jako że poszkodowany nie ma obowiązku naprawienia pojazdu, pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody obciąża ogólny obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę poszkodowanej sumy pieniężnej, która odpowiadać ma wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (art. 363 k.c. i 361 k.c.), zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego ustalił właśnie hipotetyczną wysokość kosztów naprawy pojazdu, bez rozważania kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu z uwzględnieniem oferowanych przez pozwanego rabatów, jak też bez kosztu rzeczywistej naprawy pojazdu, bowiem nie miało to istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.) z punktu widzenia podstaw i czasu powstania odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej (art. 361 k.c. i art. 363 k.c.).

Sąd Okręgowy uznał zatem za sprzeczne z celem instytucji odszkodowania powoływanie się przez apelującego na własną kompetencję do wiążącego dla powoda żądania obniżenia należnego mu odszkodowania o wskazane rabaty, a w konsekwencji zarzut naruszenia prawa materialnego w tym zakresie, za chybiony.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i uwzględniając wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 4 341,61 zł zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, zgodnie z § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Beata Matysik Jolanta Jachowicz Tomasz Bajer